

869

Nr.
van het arrest

Nr. 2008/2155
van het repertorium

Nr. 101 P 2006
van het parket-generaal

ARREST

Het Hof van Beroep zetelende te Antwerpen
12de kamer
recht doende in Correctionele Zaken,
verleent het volgende arrest:

Inzake van het Openbaar Ministerie

en

DE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR bevoegd voor het
grondgebied van het Vlaamse Gewest,
waarvan de kantoren gevestigd zijn te 1000
Brussel, Koning Albert II-laan 20 bus 2,

eiser tot herstel

was aanwezig op 10 mei 2007:

Stedenbouwkundig Inspecteur
bevoegd voor het grondgebied van het Vlaams Gewest

eiser tot herstel

bijgestaan door Mr. , advocaat bij de
balie van op 10 mei 2007
vertegenwoordigd door Mr. , advocaat
bij de balie van op 10 januari 2008 en
20 maart 2008

tegen

deels in en deels onder een kunstmatig cirkelvormige aangelegde berg is gebouwd met een verdiep met een oppervlakte van 430 m²

2. op het perceel
gelegen te
gekadastreerd als

met een (globale) oppervlakte van 75 ha eigendom van
tussen 31 december 1993 en 1 januari 1996 te hebben uitgevoerd en van dan af tot 31 oktober 2000 te hebben instandgehouden: een houten woning afgedekt met een zadeldak in grijze golfplaten met vooraan over de ganse breedte van de woning een terras van 3 meter diep met een oppervlakte van 19,6 m x 9,85 m

3. op het perceel
gelegen te
gekadastreerd als
met een (globale) oppervlakte van 75 ha eigendom van
tussen 31 december 1992 en 13 december 1999 te hebben uitgevoerd en van dan af tot 31 oktober 2000 te hebben instandgehouden: een witte polyester constructie met twee open kleine zijden met een oppervlakte van 2,5 m x 12,5 m (hoogte 2,4 m)

4. op het perceel
gelegen te
gekadastreerd als
met een (globale) oppervlakte van 75 ha eigendom van
tussen 31 december 1992 en 13 december 1999 te hebben uitgevoerd en van dan af tot 31 oktober 2000 te hebben instandgehouden: een opslagtank voor water met een oppervlakte van 1,5 m x 1 m

5. op het perceel
gelegen te
gekadastreerd als,

met een (globale) oppervlakte van 75 ha eigendom van
tussen 15 september 1998 en 1 januari 1999 te hebben uitgevoerd en van dan af tot 31 oktober 2000 te hebben instandgehouden: twee elektriciteitscabines in groene aluminium met een oppervlakte van 2,4 m x 2,2 m

6. op de percelen
gelegen te

gekadaastreerd als

oppervlakte van 75 ha
eigendom van
tussen 31 december 1991 en 13 maart 1999 te hebben
uitgevoerd en van dan af tot 31 oktober 2000 te
hebben instandgehouden: zes jachtkansels zijnde
houten hutjes geplaatst op een houten onderstel
met een oppervlakte van telkens 1,5 m x 1,6 m

7. op de percelen
gelegen te
gekadaastreerd als

met een (globale) oppervlakte van 75 ha
eigendom van
tussen 31 december 1991 en 1 augustus 1996 te
hebben uitgevoerd en van dan af tot 31 oktober
2000 te hebben instandgehouden: acht constructies
voor het voederen van dieren bestaande uit een
metalen geraamte met een oppervlakte van telkens 6
m x 2,4 m waartegen een kribbe voor voedsel is
aangebracht met bovenaan en langs één zijde een
plastic overtrek

8. op het perceel
gelegen te
gekadaastreerd als

met een (globale) oppervlakte van 75 ha
eigendom van
tussen 31 december 1991 en 1 januari 1994 te
hebben uitgevoerd en van dan af tot 31 oktober
2000 te hebben instandgehouden: vaste afsluitingen
ofwel bestaande uit houten palen en gaas ofwel
volledig uit metaal met telkens een minimale
hoogte van 2 m

9. op het perceel
gelegen te
gekadaastreerd als

met een (globale) oppervlakte van 75 ha
eigendom van
tussen 31 december 1991 en 13 maart 1999 te hebben
uitgevoerd en van dan af tot 31 oktober 2000 te
hebben instandgehouden: een bovengrondse gastank

10. op het perceel
gelegen te
gekadaastreerd als

met een (globale) oppervlakte van 75 ha

eigendom van
tussen 31 december 1991 en 13 maart 1999 te hebben
uitgevoerd en van dan af tot 31 oktober 2000 te
hebben instandgehouden: een tank voor brandstof

B/

te van 31 juli 1996 tot 12 maart 1999, de
feiten ondermeer vastgesteld zijnde op 31 juli
1996, 11 juni 1997, 16 juni 1997, 10 november
1997, 9 april 1998, 12 maart 1999

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4, § 1,
39, § 1, 1°, § 2 en § 3 en 46 van het Decreet van
28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, en
de artikelen 1, 5, § 1 en 80 en bijlage 1 rubriek
9.6.c van het Besluit van de Vlaamse Regering van
6 februari 1991 houdende vaststelling van het
Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning,
zonder voorafgaande schriftelijke vergunning van
de overheid een vergunningsplichtige inrichting te
hebben geëxploiteerd of veranderd, te weten een
en -kwekerij, met minimum 250
gelegen in een agrarisch gebied die het
voorwerp uitmaakt van Bijlage I rubriek 9.6.c van
het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari
1991 houdende vaststelling van het Vlaams
Reglement betreffende de milieuvergunning.

C/

te
op 12 maart 1999

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4, § 1,
39, § 1, 1°, § 2 en § 3 en 46 van het Decreet van
28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, en
de artikelen 1, 5, § 1 en 80 en bijlage 1 rubriek
17.3.5.1° van het Besluit van de Vlaamse Regering
van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het
Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning,
zonder voorafgaande schriftelijke vergunning van
de overheid een vergunningsplichtige inrichting te
hebben geëxploiteerd of veranderd, te weten een
bovengrondse houder voor diesel met een inhoud van
2000 liter die het voorwerp uitmaakt van Bijlage I
rubriek 17.3.5.1° van het Besluit van de Vlaamse
Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling
van het Vlaams Reglement betreffende de
milieuvergunning.

D/

te
op 12 maart
1999

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 8, 13, 14, 58, 59, 60, 61 en 62 van het Decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijke milieu, en art. 47 van de Wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud, en gelet op art. 10 van het Besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet, zonder voorafgaande en uitdrukkelijke schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, of in voorkomend geval van de Bestendige Deputatie van de provincieraad, een vergunningsplichtige wijziging van vegetatie te hebben verricht of te laten verrichten, namelijk door:

a. het vernietigen, beschadigen of doen afsterven van vegetatie, met uitsluiting van percelen met cultuurgewassen, met mechanische of chemische middelen (art 10§1,1°b), in casu: vernietigen van de kruidlaag en bosopstand

b. het rechtstreeks of onrechtstreeks wijzigen van de waterhuishouding door drainage, ontwatering, het dichten en/of het wijzigen van het overstromingsregime van vegetatie (art 10§ 1,1°f) in casu: graven van een ontwateringsgracht

E/

te

op 12 maart 1999

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 8, 9, 13, 14, 58, 59, 60, 61 en 62 van het Decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijke milieu, en art. 47 van de Wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud, en gelet op art. 9 en 11 van het Besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet, zonder voorafgaande en uitdrukkelijke schriftelijke vergunning van het college, een vergunningsplichtige wijziging van kleine landschapselementen te hebben verricht of te laten verrichten, namelijk door

a. het rooien of anderszins verwijderen en het beschadigen van houtachtige beplantingen op weg-, waterweg- of spoorwegbermen of op het talud van holle wegen, van houtachtige beplantingen langs waterlopen, dijken of taluds, van heggen, hagen, houtkanten, houtwallen, bomenrijen en hoogstamboomgaarden (art 11§1,1°a), in casu: door een grote kudde toe te laten in het bos

en de bosdreven en de houtkanten ingrijpende wijzigingen in het bos te hebben aangebracht met blijvende gevolgen;

b. het wijzigen van de vegetatie horende bij de kleine landschapselementen met inbegrip van het wijzigen van vegetatie (afbranden en het vernietigen, beschadigen of doen afsterven van de vegetatie met mechanische of chemische middelen) van perceelrandbegroeiingen en sloten (art 11§1,1°b), in casu: beschadiging van bomen door de vraat van de aanwezige volledige vernieling van de kruidlaag en volledige afknaging van de onderetage waardoor een aanzienlijke bosoppervlakte dood is, vernieling van de oorspronkelijke en natuurlijke bosflora en strooisellaag door de aanwezigheid van dierlijk mest in combinatie met vertrapping en bodemverdichting, er verschijnt een storingsvegetatie met o.a. brandnetel en vogelmuur, overblijvende volwassen bomen kwijnen weg en sterven op termijn af door de bodemverdichting en vermesting.

F/

te

tussen 22 juli 1993 en 13 maart 1999

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 8, 13, 14, 58, 59, 60, 61 en 62 van het Decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijke milieu, en art. 47 van de Wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud, handelingen te hebben verricht of hiertoe de opdracht te hebben verleend, terwijl hij wist of redelijkerwijze kon vermoeden dat de natuurelementen in de onmiddellijke omgeving daardoor konden worden vernietigd of ernstig geschaad, en niet alle maatregelen te hebben genomen die redelijkerwijze van hem konden worden gevegd om de vernietiging of de schade te voorkomen, te beperken of te herstellen, namelijk nagelaten te hebben de aanwezige kudde te verwijderen die door hun aanwezigheid in het bos aan de bosdreven en de houtkanten ingrijpende wijzigingen hebben aangebracht.

G/

te

tussen 22 juli 1993 en 13 maart 1999, de feiten ondermeer vastgesteld zijnde op 12 maart 1999

Bij inbreuk op artikel 90 van het Bosdecreet van 13 juni 1990 geldend voor het Vlaamse Gewest of met overtreding van hierna vermelde voorschriften vastgesteld door of krachtens dit decreet te zijn overgegaan tot ontbossing, te weten het vellen, geheel of gedeeltelijk van een bos waardoor dit bos geheel of gedeeltelijk verdwijnt en aan de grond een andere bestemming of gebruik wordt gegeven, zonder naleving van de voorschriften van de wetgeving op de ruimtelijke ordening en stedenbouw zijnde minstens de artikelen 1, 44-1.2 en 64 (rekening houdend met artikel 65) (thans de artikelen 1, 2, 99§1-1°, 146, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 en van het advies van het Bosbeheer,

namelijk door:

- bestemmingswijzigingen een langzame ontbossing door de aanwezigheid van een grote kudde
- te hebben veroorzaakt en een omvorming naar weiland,
- effectieve ontbossing door kappingen van bomen en het uitvoeren van graafwerken.

Bij samenhang met G:

H/ ---

I/ ---

J/

te

op 16 juni 1997

Bij inbreuk op artikel 37§3.3° en op hierna vermeld artikel van het decreet van 3 maart 2000 (voorheen 24 januari 1991) inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen of met overtreding van de hierna vermelde voorschriften vastgesteld door of krachtens dit decreet, met overtreding van artikel 16 van het decreet, dierlijke mest of andere meststoffen in openbare rioleringen of in oppervlaktewateren te hebben geloosd of op openbare wegen, bermen en alle plaatsen andere dan cultuurgrond te hebben opgebracht, namelijk door te laten grazen op de percelen gelegen in natuurgebied, waardoor een rechtstreekse uitscheiding van mest is op al de betrokken percelen.

K/ ---

L/ ---

overschrijving nr.
4.3.2003 nr.

kantoor op

kosten: 151,13 euro
De Hypotheekbewaarder (get)

* * *

Gelet op de hogere beroepen ingesteld

- op 13 december 2005 door beklagde opzichtens alle veroordelingen hem betreffende
- op 13 december 2005 door het Openbaar Ministerie wat betreft alle beschikkingen

tegen het vonnis, op tegenspraak gewezen door 3 rechters op 30 november 2005 door de correctionele rechtbank van Turnhout, 13^e kamer, dewelke als volgt heeft beslist:

Spreekt beklagde vrij voor de tenlasteleggingen A3-A4-A6-A7-E-F en J.

Zegt voor recht dat er geen redenen zijn voor de opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

Veroordeelt beklagde, wegens voormelde vermengde tenlasteleggingen A1-A2-A5-A8-A9-A10-B-C-D en G, tot een gevangenisstraf van één maand en een geldboete van 500 euro, gedeeld door 40,3399.

Zegt voor recht dat voormelde geldboete verhoogd wordt met 1990 opdecimen en gebracht op: 2.478,94 euro.

Boete vervangbaar bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenzitting van zestig dagen.

Verleent gewoon uitstel van uitvoering gedurende een periode van drie jaar voor de gehele hoofdgevangenisstraf.

Verwijst beklagde tot de kosten van het proces, belopende in het geheel en tot op heden: 20.923,84 euro.

Verwijst beklagde tot betaling van een vergoeding van 25,00 euro.

Verwijst beklagde bovendien, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot

Hulp aan de Slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, tot betaling van een bedrag van 10,00 euro, verhoogd met 45 opdecimen en gebracht op 55,00 euro.

Rechtdoende op de herstellvordering.

Verklaren deze ontvankelijk en gegrond als volgt, onder afwijzing van het anders en of meergevorderde.

Dienvolgens beveelt om op schriftelijke vordering van de plaatsvervangend stedenbouwkundig inspecteur, bevoegd voor het grondgebied van het Vlaams Gewest, d.d. 26.08.2004, binnen de twaalf maanden nadat onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden, het onroerend goed, gelegen te in de vorige staat te herstellen door:

- op perceel door het slopen van een bedrijfswoning, opgericht niet conform de afgegeven vergunning van 23 juni 1993, verlengd op 17 juni 1994 en waarvoor op 02 augustus 1994 vergunning werd verleend om de inplanting te wijzigen, inbegrepen de aanmerkelijke reliëfwijziging, zijnde een aarden wal errond en de zandhoop ervoor;

- op perceel door het slopen van een houten woning van 19,6 x 9,85 m, afgedekt met een zadeldak met vooraan over de totale breedte van de woning, onder dezelfde dakconstructie, een 3 m diep terras;

- op de percelen en door het slopen van de elektriciteitscabines in aluminium met als afmetingen 2,4 x 2,2 x 2,6 m;

- op percelen en door het slopen van afsluitingen met een hoogte van ongeveer 2,5 m bestaande uit houten palen en gaasdraad; alsook op sommige plaatsen de poorten, bestaande uit een houten kader, waarin gelijkaardige gaasdraad;

- op delen van de percelen door het heraanplanten van het perceel met een degelijk bosplantsoen van inheemse en standplaatsgeschikte bomen en struiken; minstens twee van de volgende hoofdboomsoorten, evenredig verdeeld zullen 80 % van het stamtal uitmaken: zomereik, wintereik, ruwe berk, grove den; de resterende 20 % van het stamtal dient te bestaan uit minstens twee van de volgende soorten, als neven- en onderetage: gewone lijsterbes, vuilboom en groene hulst; de zomereik of wintereik die aangeplant wordt moet van een NDALTP-attest voorzien zijn; de maat van de grove den is Z1V2 en het plantsoen groene hulst is 20-50 cm; de overige soorten hebben als maat 80-120 cm; de plantafstand bedraagt maximaal 2 x 2 m (deze plantafstand wordt

overgenomen uit de richtlijnen inzake bebossing van landbouwgrond, aangezien het overgrote deel van de te beplanten terreinen momenteel onwettig in agrarisch gebruik is); indien wildschade aan het plantsoen te verwachten is, dient de nodige wildbescherming (individueel of collectief) aangebracht te worden; de eerste 4 jaar na herbebossing dient het eventueel gestorven plantsoen vervangen te worden,

met dien verstande dat met betrekking tot de te verwijderen constructies ook de desgevallende funderingen en eventueel aanwezige vloerplaat moet gesloopt worden en alle afbraakmateriaal van het terrein moet worden afgevoerd.

Machtigt de stedenbouwkundig inspecteur ingeval huidig vonnis binnen voormelde termijn niet ten uitvoer werd gelegd, daarin te voorzien op kosten van beklaagde.

Veroordeelt beklaagde tot betaling van een dwangsom van 150 euro per dag onbeperkt in de tijd zo aan de veroordeling tot herstel geen vrijwillig gevolg werd gegeven binnen de gestelde termijn van twaalf maanden.

* * *

Gelet op het **arrest**, op tegenspraak gewezen op **22 maart 2007** door het **Hof van Beroep te Antwerpen**, 12^e kamer, waarbij als volgt werd beslist:

Ontvangt de hogere beroepen, zoals beperkt door beklaagde;

Vooraleer verder recht te doen ten gronde;

Zegt dat het Hof zich ter plaatse zal begeven teneinde zich te vergewissen van de plaatsgesteldheid, in aanwezigheid van het Openbaar Ministerie, de griffier, de partijen en hun raadslieden en dit op donderdag 10 mei 2007 om 14 uur;

Heropent te dien einde de debatten;

Houdt de beslissing met betrekking tot de kosten aan;

* * *

Gelet op het proces-verbaal van plaatsbezoek van 10 mei 2007 waarbij de zaak in zijn geheel hernomen wordt voor de anders samengestelde zetel.

* * *

I. Procedure

De heer Voorzitter doet verslag.

De stedenbouwkundige inspecteur wordt gehoord in zijn middelen, ontwikkeld door Mr. advocaat bij de balie van

Het Openbaar Ministerie wordt gehoord in zijn vorderingen.

De beklaagde wordt gehoord in zijn middelen van verdediging ontwikkeld door Mr. en beiden advocaat bij de balie van

De neergelegde conclusies en stukken worden in het beraad betrokken.

Omschrijving van de feiten

Conform de nota van het Openbaar Ministerie neergelegd op 22 februari 2007, dienen de feiten geactualiseerd aangepast en geherkwalificeerd te worden als volgt:

- de tenlastelegging A.1 tot en met 10:
 - * de tijdsbepaling: "... en van dan af tot 30 april 2000"
 - * "een bedrijfswoning" te vervangen door "een residentiële woning" in tenlastelegging A.1
- de tenlasteleggingen D en E

"Bij inbreuk op art. 1, 2, 8, 13, 58, 59, 60, 61 en 62 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu en art. 10 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van dit decreet zonder voorafgaande en uitdrukkelijke schriftelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen een vergunningsplichtige wijziging van vegetatie te hebben verricht of te laten verrichten, nl. door ..."
- De tenlastelegging F:

"... Tussen 20 januari 1998 en 13 maart 1999 Bij inbreuk op art. 1, 2, 8, 14, 58, 59, 60, 61 en 62 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, handelingen te hebben verricht ..."

- de tenlastelegging G:

"... Tussen 22 juli 1993 en 13 maart 1999 te hebben uitgevoerd en van dan af tot 30 april 2000

Bij inbreuk op de art. 44, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, ondermeer gewijzigd bij de art. 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970 en gecoördineerd op 22 oktober 1996 door het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, thans strafbaar gesteld overeenkomstig de artikelen 1, 22, 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999, houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd bij artikel 2 van het decreet van 28 september 1999, artikelen 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, artikelen 4 en 10 van het decreet van 13 juli 2001, artikelen 2 en 3 van het decreet van 1 maart 2002, artikelen 6 en 7 van het decreet van 8 maart 2002, artikelen 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en artikelen 46, 47 en 48 van het decreet van 21 november 2003, zonder voorafgaande en schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, als eigenaar of als strafrechterlijke verantwoordelijke van de eigenaar die tot de werken opdracht heeft gegeven op de hierboven vermelde onroerende goederen de hierna vermelde werken in art.44 omschreven te hebben uitgevoerd, nl. door:

-

-

- door ontbossing en aanmerkelijke wijziging van het reliëf."

- de tenlastelegging J:

"... thans strafbaar gesteld overeenkomstig art. 12, 71 §3,3°, 87 en 88 van het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen, dierlijk mest of andere meststoffen in openbare rioleringen of in oppervlaktewateren te hebben geloosd of op openbare wegen, bermen en alle plaatsen andere dan cultuurgrond te hebben opgebracht ...".

De feiten op zich zijn hierdoor niet gewijzigd.

De beklaagde werd hiervan in kennis gesteld en heeft de gelegenheid gekregen zijn verweermiddelen desbetreffend naar voren te brengen.

Tevens dient de materiële vergissing in de tenlastelegging J, waar verkeerdelijk vermeld wordt "(voorheen 24 januari 1991)", verbeterd te worden als "(voorheen 23 januari 1991)".

Wat betreft de tenlasteleggingen D en E gaat het Hof niet in op de precisering van de datumbepaling door "op 12 maart 1999" te vervangen door "Tussen 10 september 1998 en 13 maart 1999 op een niet nader te bepalen datum" omdat deze uitbreiding van de incriminatieperiode in graad van beroep onontvankelijk is.

II. Motivering ten gronde

Op strafrechtelijk gebied

1. De tenlasteleggingen A.1 tot en met A.10: inbreuken op de wetgeving betreffende bebouwing en ruimtelijke ordening

De constructies die het voorwerp zijn van de tenlastelegging A.1 tot en met A.10 zijn deels gelegen in natuurgebied, deels in landschappelijk waardevol agrarisch gebied conform het gewestplan goedgekeurd bij K.B. van 30.09.77.

Natuurgebied is een ruimtelijk kwetsbaar gebied zodat zowel de oprichting als de instandhouding van wederrechtelijke constructies nog steeds strafbaar is op grond van art. 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Een landschappelijk waardevol agrarisch gebied is een agrarisch gebied met bijzondere waarde en dient derhalve aanzien te worden als een ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art. 146 in fine van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (zoals gewijzigd).

De omschrijving "landschappelijk waardevol" maakt een concretisering uit van het begrip "bijzondere waarde".

De instandhouding van wederrechtelijk opgerichte constructies is nog steeds strafbaar, de oprichting uiteraard ook.

1.a. de residentiële woning (tenlastelegging A1)

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het Hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan de hem ten laste gelegde feiten zoals aangevuld en gepreciseerd bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklaagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het Hof wordt beaamd en overgenomen en aangevuld als volgt.

Het bedrijfsgebouw dat deels is opgericht is gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Volgende vergunningen werden aangevraagd en toegekend door het College van Burgemeester en Schepenen betreffende de aanbouw van residentiële woning:

- op 23.06.93 werd een voorwaardelijke vergunning afgeleverd voor het bouwen van een bedrijfsgebouw met woonruimte onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat de aanplantingen gerealiseerd zijn of ten minste voldoende ver gevorderd zijn vooraleer de bouwwerken aangevat zijn op het perceel gelegen te
aan de
(verkeerdelijk ingevolge materiële vergissing wordt vermeld op deze vergunning). Bij beslissing van 24 mei 1994 van het College van Burgemeester en Schepenen werd de geldigheidsduur van deze vergunning verlengd met één jaar.
- Bij schrijven van 24 mei 1994 (kaft I onderkaft 6/31) verzoekt beklaagde aan het College van Burgemeester en Schepenen namens om het bedrijfsgebouw waarvoor een vergunning is afgeleverd op 23.06.93 te verplaatsen naar de rechter zijde conform een nieuw gevoegd inplantingsplan (perceel het ophogen van het laag gelegen stuk grond rond het gebouw in een straal van 80 m en het plaatsen van een berm aan de voorzijde op dat perceel. Bij de brief van 24 mei 1994 wordt verwezen naar één plan nl. het nieuwe inplantingsplan dat eveneens gevoegd is bij de aanvraag. In deze aanvraag verwijst beklaagde naar een brief van 10 december 1993 (onderkaft 6/26) aan Stedenbouw geschreven door zijn aangestelden met hetzelfde verzoek waarbij niet alleen wordt verwezen naar het inplantingsplan met betrekking tot het verplaatsen van het verblijfsgebouw maar ook naar een "inplantingsplan A en B" met betrekking tot de reliëfwijzigingen. Op dit inplantingsplan A zijn de wijzigingen aan het bedrijfsgebouw

aangebracht maar ook in deze brief is er geen verzoek geformuleerd tot wijziging van het bedrijfsgebouw zelf.

- Er wordt voor deze reliëfwijzigingen een vergunning door het College van Burgemeester en Schepenen afgeleverd op 2.08.94 alsook een vergunning voor de nieuwe inplanting van het bedrijfsgebouw op het perceel De vergunning van 2.08.94 verleent geen conceptuele wijzigingen aan het bedrijfsgebouw doch verleent enkel de toelating tot inplanting van de eerder vergunde bedrijfswoning op een andere plaats. Noch in de aanvraag tot wijziging vermeld in de brief van 10.12.93 aan stedenbouw noch in de aanvraag op 24.05.94 aan het College wordt een vergunning aangevraagd voor het wijzigen van het vergunde bedrijfsgebouw conform het inplantingsplan A. Ten onrechte beweert beklagde dan ook dat bij deze aanvraag tot wijziging op 24.05.94 meerdere plannen zouden zijn gevoegd die een vergroting van de grondoppervlakte van de bedrijfswoning voorzagen, wijziging van de gevelzichten evenals de binnenindeling van de woning. Dit blijkt niet uit het ontvangstbewijs, integendeel uit de aanvraag door beklagde gedaan blijkt dat enkel het afgestempelde inplantingsplan aan deze aanvraag is gevoegd. De conceptuele wijzigingen aan het bedrijfsgebouw zoals blijkt uit het inplantingsplan A dat door beklagde in zijn bundel is gevoegd, zijn derhalve niet vergund en werden nooit aan het College van Burgemeester en Schepenen meegedeeld. Dit wordt bijkomend nog eens bewezen doordat het inplantingsplan is afgestempeld door het College met vermelding dat vergunning is verleend op 2.08.94 (stuk 69 bundel beklagde). Het inplantingsplan A (stuk 70 bundel beklagde) (als detail verbonden aan bijlage inplantingsplan en schrijven 10.12.93) is niet afgestempeld en derhalve niet bij de aanvraag gevoegd. Het feit dat dit inplantingsplan A (waarbij de wijzigingen aan de bedrijfsruimte werden gevoegd) wel werd gevoegd aan het schrijven van 10.12.93 en deze plannen niet meer in het dossier op Stedenbouw zouden aanwezig zijn, is irrelevant.
- Het horen van getuigen acht het Hof dan ook niet opportuun. Er werd geen aanvraag ingediend voor wijziging van het vergunde bedrijfsgebouw bij het College van Burgemeester en Schepenen en derhalve kan daarvoor ook geen vergunning verleend zijn. Er is dan ook geen sprake van overmacht of onoverwinnelijke dwaling in hoofde van beklagde. Immers de door hem zelf geschreven aanvraag van 24.05.94 is duidelijk en voor geen betwisting vatbaar en de afgeleverde

vergunningen van 2.08.94 zijn conform deze aanvraag. Het feit dat de politie op 7.08.95 geen bouwovertradingen vaststelde bij de aanvang van de werken, doet geen afbreuk dat later wel bouwovertradingen zijn vastgesteld.

Terecht oordeelde de eerste rechter dan ook dat de in uitvoering gebrachte bouwwerkzaamheden niet conform de bouwvergunning van 15.06.93 zijn uitgevoerd, reden ook waarom een regularisatie op 16.01.97 door de beklaagde is aangevraagd om het bedrijfsgebouw op te richten conform inplantingsplan A hetgeen werd geweigerd door de Bestendige Deputatie bij beslissing van 25.01.01. Op 27.06.98 is een bevel tot staking betekend teneinde de werkzaamheden aan het bedrijfsgebouw stop te zetten.

1.b. een houten woning (tenlastelegging A2)

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het Hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan de hem ten laste gelegde feiten zoals aangevuld en gepreciseerd bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door de beklaagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het Hof wordt beaamd en overgenomen en aangevuld als volgt.

Beklaagde heeft 2 houten chalets (zij zouden zijn opgericht voor het van kracht zijn van het gewestplan) afgebroken en 1 houten woning opgericht met goedkeuring van de gemachtigde ambtenaar en de woudmeester verwijzend naar het bosbeheersplan. Een vergunning om deze houten woning te bouwen kan de beklaagde niet voorleggen. Deze houten woning is gelegen in natuurgebied.

Het bosbeheersplan is goedgekeurd op 23.07.93. Een bosbeheerplan heeft enkel tot voorwerp typische boswerkzaamheden te regelen zoals het vellen en aanplanten van bomen met dien verstande dat het bos behouden blijft. Het Bosbeheer is niet bevoegd om vergunningen af te leveren voor het oprichten van constructies of aanleg van vijvers en grachten, hooguit kan het Bosbeheer een niet bindend advies geven. Indien de woudmeester in dit bosbeheerplan of in latere brieven geen bezwaar maakt vanuit het standpunt van bosbeheer dat 2 chalets worden afgebroken en één houten woning in de plaats komt, betekent dit niet dat de beklaagde over een vergunning beschikt. Ook de verklaring

van de aannemer Vervoort die in opdracht van
 bouwerkzaamheden heeft uitgevoerd aan de
 bedrijfswoning en de houten woning (stuk 78 bundel
 beklaagde) waarbij verwezen wordt naar de bezoeken
 afgelegd tijdens de werkzaamheden door de
 gemachtigde ambtenaren, is geen bewijs dat er een
 vergunning voor deze constructies is afgeleverd
 noch van het bestaan van een eventuele mondelinge
 toezegging door deze gemachtigde ambtenaar.
 Beklaagde is ongeloofwaardig als hij voorhoudt dat
 hij niet zou geweten hebben dat er voor het
 oprichten van een houten woning in natuurgebied
 geen vergunning nodig is of moet aangevraagd
 worden en de instemming van de woudmeester zou
 volstaan. Het is immers het College van
 Burgmeester en Schepenen dat vergunningen aflevert
 nadat er uiteraard een aanvraag is ingediend.

Beklaagde kan geen enkele vergunning voorleggen.
 Ook hier is dan geen sprake van onoverwinnelijke
 dwaling in hoofde van beklaagde. De complexiteit
 van de wetgeving in zake milieu en ruimtelijke
 ordening op zich is geen bewijs van het
 bestaan van onoverwinnelijke dwaling. Ook de
 bestuurlijke akte van 7.08.95 door de
 politiecommissaris van (stuk 10
 bundel beklaagde) waarin wordt vermeld dat er geen
 stedenbouwkundige inbreuken worden vastgesteld,
 maakt geen onoverwinnelijke dwaling uit in hoofde
 van beklaagde. Immers wat de houten woning betreft
 kon beklaagde geen vergunning voorleggen.

1.c. de witte polyester constructie
 (tenlastelegging A3) en opslagtank voor water
 (tenlastelegging A4)

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het
 Hof, en door de stukken van het dossier, is de
 schuld van de beklaagde aan de hem ten laste
 gelegde feiten zoals aangevuld en gepreciseerd
 niet bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige
 redengeving van de eerste rechter, welke door het
 Openbaar Ministerie in hoger beroep niet weerlegd
 wordt en door het Hof wordt beaamd en overgenomen.

1.d. de 2 elektriciteitscabines (tenlastelegging
 A5)

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het
 Hof, en door de stukken van het dossier, is de
 schuld van de beklaagde aan de hem ten laste
 gelegde feiten zoals aangevuld en gepreciseerd
 bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het Hof wordt beaamd en overgenomen en aangevuld als volgt.

Beklaagde erkent dat hij tot driemaal toe een aanvraag indiende tot het bekomen van de bouwvergunning van de 2 elektriciteitscabines en beweert dat deze aanvragen nog hangende zijn (kaft 3, stuk 402 tot 400). De elektriciteitscabines zijn aldus opgericht zonder vergunning. In hoofdzaak dienden deze elektriciteitscabines om de elektriciteitslevering voor het landbouwbedrijf te verzorgen (zie verklaring beklagde stuk 402 en niet voor het naburige recreatiedomein zoals beklagde ten onrechte voorhoudt in besluiten). Wel werd de elektriciteitsvoorziening voor de andere bedrijven in de buurt ook verbeterd door deze 2 cabines zoals Electrabel bevestigt (zie fax stuk 42 bundel beklagde) doch dit heft de strafbaarheid niet op in hoofde van beklagde.

Het oprichten van elektriciteitscabines is immers vergunningsplichtig in de zin van art. 99 DRO. Het oprichten van elektriciteitscabines voor privé-doeleinden zijn geen bouwwerken die bestemd zijn voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen die van een vrijstelling van bouwvergunning zouden kunnen genieten. Beklaagde verwijst naar art. 20 van het K.B. van 16.12.1971 doch dit K.B. telt slechts 5 artikelen. Het Hof veronderstelt dat beklagde art. 2 van dit K.B. bedoelt dat gewijzigd werd bij Besluit van de Vlaamse Regering van 16.07.1996 (BS 1.08.96) (inmiddels opgeheven bij art. 5 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 14.04.2000) waarbij een opsomming wordt gegeven van een aantal werken en handelingen die vrijgesteld zijn van een aanvraag tot bouwvergunning. De plaatsing van elektriciteitscabines valt hier niet onder. Inmiddels is dit K.B. in zijn geheel opgeheven door art. 5 van het Besluit van de Vlaamse regering van 23 mei 2003 (publicatie 16.07.03, inwerkingtreding 1.09.03).

1.e. jachtkansels (tenlastelegging A6)

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het Hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklagde aan de hem ten laste gelegde feiten zoals aangevuld en gepreciseerd wel bewezen.

De oprichting van deze constructies zijn eveneens vergunningsplichtig in de zin van art. 99 DRO.

Immers onder het plaatsen van een vaste inrichting wordt verstaan het oprichten een constructie zelf in niet duurzame materialen, aan de grond bevestigd of op de grond steunend omwille van de stabiliteit en bestemd om ter plaatse te blijven staan.

Het feit dat beklaagde ze achteraf heeft verwijderd, heft de strafbaarheid in zijne hoofde niet op.

1.f. voederbakken (tenlastelegging A7)

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het Hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan de hem ten laste gelegde feiten zoals aangevuld en gepreciseerd niet bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door het Openbaar Ministerie in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het Hof wordt beaamd en overgenomen en aangevuld als volgt.

Deze voederbakken die door de verbalisanten op diverse plaatsen werden gesitueerd zijn verplaatsbaar en worden naar de gebracht. Derhalve zijn dit geen vaste constructies.

1.g. vaste afsluitingen (tenlastelegging A8)

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het Hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan het hem ten laste gelegde feit zoals aangevuld en gepreciseerd bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklaagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het Hof wordt beaamd en overgenomen en aangevuld als volgt.

Op het ganse terrein werden afsluitingen opgericht ofwel bestaande uit houten palen en gaas ofwel volledig uit metaal. Het Hof heeft dit de visu vastgesteld tijdens het plaatsbezoek.

Deze afsluitingen werden geplaatst voor het van kracht worden van het Besluit van de Vlaamse Regering van 14.04.2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is. Art. 3.9° in fine van dit besluit bepaalt overigens

uitdrukkelijk dat deze vrijstelling van vergunning niet geldt voor kwetsbare gebieden.

Wel bepaalt art. 2,9° van het Besluit van de Vlaamse regering van 16.07.96 (dat art.2 wijzigt van het KB 16.12.1971, zie hoger) dat er geen vergunning dient aangevraagd te worden voor de plaatsing van een afsluiting met een maximumhoogte van 2 meter wanneer zij ter afsluiting van een goed zijn opgericht. Dit betekent dat enkel de afsluiting rondom het goed, in de mate dat ze de 2 meter niet overschrijdt, niet vergunningsplichtig is. De andere afsluitingen die hoger zijn dan 2 m en binnen op het domein zich bevinden, zijn wel vergunningsplichtig.

Aan de hand van de vaststellingen is het aangetoond dat de afsluiting geplaatst om het goed af te sluiten op sommige plaatsen boven de 2 meter is en derhalve vergunningsplichtig is. Beklaagde heeft inmiddels aanpassingswerken (stuk 81 bundel beklagde) uitgevoerd doch dit heft de strafbaarheid niet op. Ook de afsluitingen binnen op het domein zijn vergunningsplichtig en kunnen niet van deze vrijstelling genieten omdat zij niet zijn opgericht ter afsluiting van het goed.

Zoals reeds hoger is uiteengezet, is het niet de woudmeester die een vergunning aflevert, ook al had hij zijn instemming tot het plaatsen van bepaalde afsluitingen opgenomen in het bosbeheerplan.

De brieven van (stuk 27 en 28 bundel beklagde) zijn derhalve niet misleidend en passen de wetgeving correct toe.

Beklaagde verwijst naar een proces-verbaal opgesteld door natuurwachter (stuk 49 bundel beklagde). Deze natuurwachter vermeldt terecht dat er voor een afsluiting in draadgaas (uiteraard niet hoger dan 2 meter en ter afsluiting van een goed) geen vergunning vereist is. In dit proces-verbaal stelt de natuurwachter uitdrukkelijk vast dat de omheining door beklagde geplaatst hieraan niet voldoet.

Het bestaan van een complexe wetgeving op zich maakt geen onoverwinnelijke dwaling uit. Integendeel had beklagde duidelijk ingelicht dat er voor een omheining ter afsluiting van het goed met een maximale hoogte van 2 meter geen vergunning nodig is.

Terecht oordeelde de eerste rechter dan ook dat er geen sprake is van onoverwinnelijke dwaling.

1.h. bovengrondse gastank (tenlastelegging A9)
en tank voor brandstof (tenlastelegging A10)

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het Hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan het hem ten laste gelegde feit zoals aangevuld en gepreciseerd bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklaagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het Hof wordt beaamd en overgenomen en aangevuld als volgt.

Ook de plaatsing van deze tanks is vergunningsplichtig. Het feit dat beklaagde deze tanks achteraf heeft verwijderd, heft de strafbaarheid in zijne hoofde niet op.

2. Inbreuken op het milieuvergunningdecreet:

2.a. het houden van een van
minimum 250 dieren in agrarisch gebied
(tenlastelegging B)

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het Hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan het hem ten laste gelegde feit bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklaagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het Hof wordt beaamd en overgenomen en aangevuld als volgt.

Beklaagde diende voorafgaandelijk aan het opstarten van de een milieuvergunning aan te vragen. Beklaagde kwam een milieuvergunning doch tot tweemaal toe werd de vergunning door de Bestendige Deputatie vernietigd. Er werd tegen deze beslissingen een annulatieberoep ingesteld bij de Raad van State doch deze procedures zouden nog hangende zijn.

Beklaagde heeft derhalve toegelaten dat er een werd uitgebaat zonder vergunning en is derhalve strafbaar. Het feit dat de inmiddels is verdwenen, heft de strafbaarheid niet op.

2.b. Bovengrondse dieseltank van 2000 liter
(tenlastelegging C)

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het Hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan het hem ten laste gelegde feit bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklaagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het Hof wordt beaamd en overgenomen en aangevuld als volgt.

Beklaagde verwijst ten onrechte naar het Besluit van de Vlaamse Regering van 14.04.2000 dat niet van toepassing is gezien dit enkel betrekking heeft op vrijstelling van stedenbouwkundige vergunning en niet op milieuvergunningen.

3. Inbreuken op de wetgeving inzake natuurbehoud:

3.a. op 12 maart 1999 (tenlasteleggingen D en E)

Ter zitting verzocht het Openbaar Ministerie om de incriminatieperiode voor de feiten voorzien onder de tenlasteleggingen D en E aan te passen met name van op "12 maart 1999" te vervangen door "Tussen 10 september 1998 en 13 maart 1999 op een niet nader te bepalen datum".

Om redenen zoals hoger uiteengezet is deze uitbreiding van de incriminatieperiode in graad van beroep niet ontvankelijk.

Het is niet aangetoond aan de hand van de gegevens van het strafdossier dat de aan beklaagde ten laste gelegde inbreuken op de wetgeving inzake het natuurbehoud zijn gepleegd op 12 maart 1999 zodat het Hof beklaagde vrij spreekt voor de tenlasteleggingen D en E.

3.b. tussen 20 januari 1998 en 13 maart 1999 (tenlastelegging F)

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het Hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan het hem ten laste gelegde feit zoals aangevuld en gepreciseerd wel bewezen.

Beklaagde liet zonder te beschikken over een milieuvergunning een kudde op zijn domein lopen goed wetende dat een kudde van deze omvang op dergelijke oppervlakte schade toebrengt aan het bos waardoor er ingrijpende wijzigingen aan de bosdreven en de houtkanten zijn aangebracht. Beklaagde is hieromtrent ingelicht niet alleen

door de natuurwachter (die al op 11.06.97 nogmaals ter plaatse is geweest, zie PV bundel beklaagde stuk 49, dossier kaft III stuk 65) maar ook door de woudmeester (kaft III stuk 301). Niettegenstaande deze bezwaren en zonder over de nodige vergunningen te beschikken, wordt de toch verder gezet. Aan de hand van de vaststellingen met verwijzing naar foto's in het strafdossier (kaft III stuk 62) van zowel de natuurwachter als de woudmeester, is op het ogenblik dat de kudde aanwezig is, er schade aan het bos toegebracht. Inmiddels zijn de verdwenen en heeft het bos (meer bepaald de bosdreven en houtkanten) de kans gehad zich te herstellen doch dit heft de strafbaarheid niet op.

4. Inbreuken op wetgeving ruimtelijke ordening: ontbossing (tenlastelling G)

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het Hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan het hem ten laste gelegde feit zoals heromschreven en gepreciseerd bewezen.

Het Hof verwijst naar de vaststellingen van de woudmeester (kaft III stuk 301). Door dergelijke grote kudde in het bos en op de bosdreven toe te laten zijn er begraasde en vermeste bospercelen vastgesteld waardoor een bestemmingswijziging is doorgevoerd (zie ook foto's kaft III stuk 62). Ten onrechte beweerde de eerste rechter dan ook dat niet is aangetoond dat door de aanwezigheid van de kudde er langzaam aan een ontbossing plaats vindt.

Wat betreft de ontbossing door kapping toont beklaagde niet aan dat hij over de nodige stedenbouwkundige vergunning beschikte zoals vereist door art. 99 DRO. Dergelijke kappingen mogen slechts gebeuren als er voorafgaandelijk een vergunning is aangevraagd. Beklaagde heeft nooit betwist dat er geen stedenbouwkundige vergunning was doch verwees in zijn verklaringen steeds dat hij conform het bosbeheerplan handelde. De verwijzing dat deze kappingen conform het bosbeheerplan zijn uitgevoerd, druist in tegen de vaststellingen van de woudmeester (kaft III stuk 301 en 62) en natuurwachter (kaft III stuk 32) en is op zich geen bewijs van een stedenbouwkundige vergunning in de zin van art. 99 DRO. Zoals reeds hoger uiteenzet, verleent het bosbeheerplan geen vergunning om bomen te rooien.

Beklaagde beroept zich ook hier ten onrechte op onoverwinnelijke rechtsdwaling. Beklaagde heeft

steeds op eigen wijze gehandeld en handelingen (oprichten van een groter bedrijfsgebouw dan vergund, ontbossingen, oprichten ...) verricht zonder voorafgaandelijk over de nodige stedenbouwkundige dan wel milieuvergunningen te beschikken tegen adviezen in van de bevoegde diensten van natuur en bosbeheer.

5. Inbreuken op mestdecreet (tenlastelegging J)

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het Hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan het hem ten laste gelegde feit zoals geactualiseerd en gepreciseerd wel bewezen.

De feiten situeren zich onder het oude mestdecreet en zijn nog steeds strafbaar onder het nieuwe mestdecreet.

Het Hof verwijst naar de vaststellingen van de woudmeester die op diverse percelen grote hoeveelheden dierlijk mest afkomstig van deze heeft opgemerkt (kaft III stuk 301). Beklaagde betwist niet dat de over het hele domein liepen inclusief in natuurgebied (zie verklaring beklaagde kaft III stuk 396). "Opbrenging" van dierlijk mest op andere gronden dan cultuurgronden is er ook wanneer een kudde van 450 à 500 stuks op een beperkte ruimte worden losgelaten. Hierdoor wordt aan de vegetatie in natuurgebied ernstige schade toegebracht.

Ook hier is geen sprake van onoverwinnelijke rechtsdwaling. Immers de bewering dat er geen aangifteplicht bij de mestbank zou zijn, betekent niet dat er geen inbreuk is op art. 16 van het oude mestdecreet, thans strafbaar gesteld bij art. 12 van het decreet van 22 december 2006.

6. Straftoemeting

De feiten voorzien onder de tenlasteleggingen A1, A2, A5, A6, A8, A9, A10, B, C, F, G en J zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat er slechts een straf dient te worden uitgesproken, nl. de zwaarste.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van de beklaagde,
- zijn strafregister waaruit blijkt dat hij voor gelijkaardige feiten nog niet is veroordeeld,
- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van weinig respect voor de natuur en het milieu ingevolge het eigengereid optreden van beklaagde die allerlei activiteiten opzet in een

kwetsbaar gebied zonder voorafgaandelijk over de nodige stedenbouwkundige dan wel milieuvergunningen te beschikken enerzijds en anderzijds dat beklaagde inmiddels kennelijk inzicht heeft in de door hem gepleegde feiten gezien hij inmiddels enkele wederrechtelijke constructies heeft verwijderd alsook de verwijdering van

Daarom wordt de beklaagde bestraft met een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 2000 : 40,3399 euro te vermeerderen met 1990 opdecimen en alzo gebracht op 9.915,74 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Nu de beklaagde vroeger nog niet veroordeeld is geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, wordt de gevangenisstraf met uitstel verleend, zoals hierna bepaald, om hem in de toekomst verder te ontraden zich aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem ertoe aan te zetten het milieu en de natuur te respecteren.

Zowel de gevangenisstraf als de geldboete moeten de beklaagde ervan weerhouden in de toekomst dergelijke laakbare handelingen te stellen.

De duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

7. De herstellordering

Nu de feiten van oprichting en instandhouding van de wederrechtelijke constructies gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en natuurgebied bewezen zijn (met uitzondering van de polyester constructie (tenlastelegging A3), de opslagtank voor water (tenlastelegging A4) en de voederbakken tenlastelegging A7), dient het Hof de herstellordering van de stedenbouwkundige inspecteur d.d. 26.08.2004 (kaft IV stuk 679) te onderzoeken.

7.a. De ontvankelijkheid van de herstellordering

Beklaagde houdt voor dat deze herstellordering niet ontvankelijk is om reden dat dhr.

als plaatsvervangende stedenbouwkundige inspecteur deze herstellordering heeft ingediend zonder dat gemotiveerd werd waarom de eigenlijke stedenbouwkundige inspecteur verhinderd was. Het Hof verwijst naar de oordeelkundige motivering van de eerste rechter die zij herhaalt en overneemt en aanvult als volgt.

De motivering is niet op straffe van nietigheid voorgeschreven zodat het optreden van als plaatsvervangend stedenbouwkundige inspecteur rechtsgeldig is.

De herstellvordering is derhalve ontvankelijk.

7.b. De gegrondheid van de herstellvordering

Wat betreft de gegrondheid van de herstellvordering heeft de eerste rechter terecht beslist dat de onderdelen van de herstellvordering met betrekking tot de paardenstal (onderdeel 3), reliëfwijziging (onderdeel 7), reliëfwijziging (onderdeel 8), nivellering (onderdeel 9), metalen bruggetjes (onderdeel 10), alsook de bruggetjes vermeld in onderdeel 11 (niet door de eerste rechter vermeld) ongegrond is wegens gebrek aan oorzakelijk verband nu beklagde voor deze inbreuken niet is vervolgd en niet is aangetoond dat deze onderdelen van de herstellvordering de schadelijke gevolgen beoogt inzonderheid de verstoring van de goede ruimtelijke ordening voortspruitend uit de ten laste van de beklagde bewezen verklaarde feiten.

Het onderdeel 6 van de herstellvordering heeft betrekking op de omheining op het perceel dat voorwerp uitmaakt van de tenlastelegging A8 zodat de eerste rechter ten onrechte dit onderdeel ongegrond heeft verklaard.

Tevens blijkt uit het strafdossier dat beklagde bepaalde wederrechterlijke constructies heeft verwijderd met name de 2 elektriciteitscabines (onderdeel 4) zodat dat onderdeel van de herstellvordering zonder voorwerp is.

Vooraleer verder met betrekking tot dit onderdeel 6 en de overige onderdelen van de herstellvordering te oordelen, acht het Hof het gepast om voorafgaandelijk advies in te winnen van de Hoge Raad voor Herstelbeleid. Het betreft de onderdelen waarbij het herstel in de vorige plaats is gevorderd hetgeen impliceert het slopen en verwijderen van de wederrechtelijke constructies vermeld onder onderdeel 1 (residentiële woning), 2 (houten chalet), 5 en 6 (afsluitingen) en 12 (ontbossingen) van de herstellvordering van 24.08.04 alsook het onderdeel dat betrekking heeft op de aanpassingswerken. Alsdan kan nog verder geoordeeld worden aangaande de aangevoerde middelen ter zake van de herstellvordering met betrekking tot de motieven ervan, de redelijkheid en de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel.

OM DIE REDENEN:**HET HOF,**

Het arrest is op tegenspraak,

Met eenparigheid van stemmen,

Met toepassing van de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190 ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203 bis, 210, 211, 211bis, 212 wetboek van strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 25, 38, 40, 65 strafwetboek
- 44, 64, 65, 68 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gew. art. 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, art. 78 en 81 van de wet van 29 maart 1962, zoals aangevuld door art. 2 van het decreet van 28 juni 1984, gew. art. 42, 66, 68, 71 en 72 van het decreet van 22 oktober 1996, thans art. 2, 54, 55, 99, 146, 147, 149, 150, 151, 153, 154, 160, 161, 171, 197, 198, 198bis en 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2 decreet van 28 september 1999, gew. art. 16, 34, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli 2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart 2002, gew. art. 6 en 7 decreet van 8 maart 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en gew. art. 46, 47 en 48 decreet van 21 november 2003
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 1.2° van de wet van 24 december 1993
- 36 van de wet van 7 februari 2003
- 2 en 3 van de wet van 26 juni 2000
- 3 en 4 van de wet van 30 oktober 1998
- 5, 6 en 8 van het decreet van 7 december 2001
- 58 van het K.B. van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 77 van het K.B. van 27 april 2007
- 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964
- 2, 3, 4, 39, 46 van het decreet van 28 juni 1985
- 1, 5, 80 van het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991
- rubriek 9.6.c, 17.3.5.1° van bijlage I van het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991
- 1, 2, 8, 14, 58, 59, 60, 61, 62 van het decreet van 21 oktober 1997

- 16, 37 §3.3° van het decreet van 23 januari 1991
- 12, 71 §3.3°, 87, 88 van het decreet van 22 december 2006

Het tussenarrest van 22 maart 2007 verder uitwerkend;

Op strafrechtelijk gebied

Heromschrijft, preciseert, actualiseert en verbetert de feiten zoals hoger omschreven (pagina's 12-13);

Wijzigt het bestreden vonnis;

Verklaart de beklaagde niet schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten voorzien onder A3, A4, A7, D en E, spreekt hem hiervan vrij en ontslaat hem van de uit dien hoofde uitgesproken veroordelingen;

Verklaart de beklaagde schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten sub A1, A2, A5, A6, A8, A9, A10, B, C, F, G en J zoals heromschreven, gepreciseerd, geactualiseerd en verbeterd.

Veroordeelt de beklaagde wegens de vermengde feiten zoals heromschreven, gepreciseerd, geactualiseerd en verbeterd tot:

- een gevangenisstraf van ZES MAANDEN, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden
- een geldboete van 2000 : 40,3399 euro te vermeerderen met 1990 opdecimen en alzo gebracht op 9.915,74 euro (NEGENDUIZEND NEGENHONDERD VIJFTIEN EURO en VIERENZEVENTIG CENT) of een vervangende gevangenisstraf van NEGENTIG DAGEN;

Stelt vast dat de feiten gepleegd werden zowel voor als na 1 januari 1995 doch niet na 1 januari 2002;

Verplicht beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 45 opdecimen en alzo gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO en VIJFTIG CENT;

Legt aan de veroordeelde een vergoeding op van NEGENENTWINTIG EURO en DERTIG CENT;

Herstelvordering

Verklaart de herstelvordering ontvankelijk.

Verklaart de herstelvordering zonder voorwerp wat betreft de tenlastelegging A5 (onderdeel 4 van de herstelvordering);

Verklaart de onderdelen 3, 7, 8, 9, 10 en 11 van de herstelvordering ongegrond wegens gebrek aan oorzakelijk verband;

Alvorens uitspraak te doen over de gegrondheid van de herstelvordering met betrekking tot de onderdelen 1, 2, 5, 6 en 12 alsook de aanpassingswerken legt het Hof deze herstelvordering voor eensluidend advies voor aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid overeenkomstig art. 198 bis DRO;

Heropent de debatten op de terechtzitting van woensdag 4 februari 2009 om 10 uur;

De kosten

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten van de strafvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 19.399,95 euro, hierin begrepen de kosten van de deskundigenverslagen, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de thans nog weerhouden feiten;

Houdt de beslissing over de kosten met betrekking tot de herstelvordering aan.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare
terechtzitting van de TWAALFDE kamer van het HOF
VAN BEROEP te ANTWERPEN op
VIJFTIEN MEI TWEEDUIZEND EN ACHT

Waar aanwezig waren

Voorzitter

Raadsheer

Raadsheer

Advocaat-generaal

Griffier